

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКІЙ

СКОРОТЕЧА.

(Courier.)

Число 30.

Неделя 18 Априла 1843

Год. III.

СПОМЕНЪ СРБКИНІЙ.

У развитку жарки чувства,
У развитку лепоте,
Благородна т' позна свойства,
О примѣру доброте!

Нѣжномъ срдцу сладость лів
Благородный тѣла ствръ;
Небесну ти дражесть кріе
Невине ти душе зборъ.

Краснымъ чувствомъ ты се дичишъ,
Коє т' выша даде моѣ;
Любкинъ срдцемъ ты с' поносашъ,
Ко светломъ тамна ноѣ.

Благородно чувство краси
Красный душа намышлай;
Благодарна суза кваси
Лица твога украшай.—

Природа же тежкимъ ланцемъ —
Земнимъ тѣломъ — окова;
Душа бы те моя вѣнцемъ
Невиности любила. — —

Све ће земљи ярко сунце
Свое зраке излити; —
Мое ће те оцетъ срдце
Дичиной крину! любити.

Срблъинъ.

ПУТОВАНЪ ИЗЪ ЦАРИГРАДА
у Сірію по Карлу Тратнеру списано.

одъ

Димитріј Арнота.
(продуженіе)

Грдобра є у овомъ граду велика на-
чинѣна; Енглезски зидари су, съ Турци

и зароблѣнимъ Егіптиянцима, порушена
здания на ново зидали. Душеванъ теретъ
ме в обузео, кадъ самъ кодъ Нізібске
битке изгублѣны, и садъ на ново задобіены 100 топова у найгоремъ нереду по-
влачiti се видio. Све є у ово време тако
изгледало, као при обседи тврдынѣ. Овде
у Монастыру наше ствари оставимо;
безопасности ради опредѣлимо четыръ
Калауза и пођемо у Назаретъ. Кадъ
смо на градской капін были гдѣ съ Тур-
цы, и Арапи пазе на пролазеће путнике,
страшина се буна подигне (овде треба
примѣтити да су Арапи на подобіј Евро-
пейски чивута хитри, до наивеће край-
ности варалице и лаже). Одъ толмача
разумѣмо, да є узрокъ буне и вике: што
су изъ међу наши пратиоца двоица, на
гласу познати злодѣйци и за нась опаси;
на кој се мы уплашимо, кувара съ
толмачемъ къ градскомъ заповѣднику на-
трагъ пошљмо, да намъ за пратиоце
поштене люде опредѣли. Они се за крат-
ко време съ тымъ одговоромъ врате,
да слободно можемо путовати; они су за-
иста скоро изъ затвора пуштени, негъ
ће ду се поправити, иначе ћеду јй на-
ново каштиговати; те тако мы ослони-
мо се на честь пратиоца и пођемо. Данъ
в пріятанъ био, съ лѣва и десна разгра-
нали се дивни Нарцисси, одъ кои смо
нѣколико грана узбрали наслаждаваюћи
се умиљнимъ мирисомъ и његовимъ. Кодъ

Сафурека се одморимо, крозъ равнице и обращено кршъ појемо даљъ, и пре него што смо у **Назаретъ** стигли, морали смо преко иже струните горе прећи, подъ којомъ је у дивной долине градъ лежао. Светомъ побожношћу обузети лагано смо корачали крозъ улице Назаретске. — Ово је оно свето место, у комъ је преблагіј нашъ Христостъ Спаситель, више година провео одъ когъ је и предикатъ добио „Христосъ одъ Назарета. — Ово је место и садъ тако сирото, као што је и онда бити могло. У монастырь се за конакъ прејавимо. Настојатель наше свесрдно пріјми. Свега је 15 монаха било, који су Шпаньолци и Таліянци били, изъ међу којима је и Портасъ Камілло изъ Брусалима био. Добру вечеру и чисту постелю смо добыли. Сутра данъ 1841. Јануаріј 1. у Монастырској Цркви смо службу преслушали. Чудновито ме је тронула хармонија необичногъ пѣнja црковногъ; нити имамъ рѣчји побужденіје моје описати. Побожни Арапи окружавали су наше, којима је одвећи мило било, где су јимъ Европейски чиновници участници молитве били. Црква је као што Христијанскій законъ изискује, башъ на ономъ месту, где је Христосъ и Јосифъ живио. Настојатель намъ је после службе сва она места показао, која су за време христовогъ бавленя на земљи знаменита била. Показао намъ је ону капелу, где је Христосъ Апостоле учјо. Ђедна камена греда представљала је трпезу, при којој су Христосъ и ученици седили. Даљъ намъ показао оно место, где је Јосифъ свой занатъ радио. По томъ и ону стару Синагогу, у којој је Христосъ истину Евангелску проповѣдати започео. — Сва света места, ма да су съ слабомъ оградомъ утврђена, опетъ се зато до данашње и одъ Турака невредима содржавају и чествују. Заиста мы ни найманъ узроку немамо на нии се тужити. Турци сва-

киј законъ почитую, и Бога за свемогућегъ признају. У овимъ се светымъ местима и данасъ Божје службе совршавају. Я самъ съ чистомъ побожношћу промотріја сва, знајући тврдо, да ова ни су измишљеніја, но права и необорима истина.

(конација смѣђаје).

БІОГРАФІЕ ЗАСЛУЖНЫ СЛАВЕНА.

1. Димитріевъ.

Димитріевъ (Іванъ Ивановичъ) руский Попечитель правосудія, умро у Москви на 15 Окт. 1837. јданъ отличный стихотворецъ, рођенъ је 1760 у Губернії Симбирскъ, гдје његовъ отацъ јданъ спаилукъ притяжаваше, и посвѣщавао је онда училишта у Казану и у Симбирску. А кадъ његовогъ отца онъ одъ Пугачева рођены немири приморао, да спаилукъ остави, и са синомъ бѣжи, доће тадъ 14 лѣтний Д. ради изображеніја у училиште Семанове гардъ - регементе. Доцніје ступи онъ у дѣйствителну службу, баше мало помало до степена као капетанъ узвишень, остави тако службу при примљеној влади цара Павла, и добије његовъ одпустъ као начаљникъ. За тимъ одправљаше Д. службу врховногъ прокуратора у Совѣту, но узе и одавде наскоро свой одпустъ, и добије титулу тайногъ Совѣтника. Подъ Александромъ ступи онъ на ново у военну службу, попне се до самогъ Попечителя правосудія, повуче се пакъ већъ после четирилѣтногъ одправљања овогъ достоинства опетъ у приватнији животъ натрагъ. Послѣ пожара одъ Москве баше Д. членъ комисије за ново подигнуће вароши, са достоинствомъ дѣйствителногъ тайногъ Совѣтника, и живио је далје, одъ послова миранъ, у овогиј вароши до смрти, притежавајући богату библиотеку и многа художествена дѣла. Д. је творацъ одъ лаке, допадне и пуно-

умне русске поезіе, коју є онъ по примеру Француза, особыто Лафонтена, изобразіо. У борбы противъ приверженника русскогъ по старославенскомъ ображаваюћемъ вѣзыку стояше онъ нѣговомъ земляку Карамзину вѣрно на страни, и ослободи поезіо одъ окова, одъ кои є Карамзинъ прозу ослободіо. Пре Д. быле су само патетичне, тежке русске поезіе познате. Многе нѣгове лако пѣваюће пѣсме допрле судо народа; особыто отличије заслужује нѣговъ епично драматични спѣвъ, кои освоителя одъ Сибири, Ермака, слави. Такоће правіо є онъ басне и приповѣдке. Издаванѣ нѣгови „Свію списанія“ (Москва 1795) єсть мало по мало (б-то издаванѣ у Москвы 1822) до петь зvezskij нарастло. У последњимъ годинама забављо се є Д. са писанѣмъ нѣговы паметидостоиностій, кое да после нѣгове смрти изыђу.

А. А.

(продуженіе слѣдує.)

СТИХОТВОРСТВО И НРАВСТВЕНОСТЬ.

Како великиј, како великолѣпный єсть помысалъ вѣчногъ покоя, кой се на общей слоги оснива. — Кадъ бы се безконечный сунца саставъ пріятельски приближio, да бы тако у важно разстављномъ ходу, једно поредъ другогъ, крозъ свѣтъ пролазіо! — Кадъ бы се комете симпатетически саставляле, и у краткомъ додирненiu задртале, и са једнимъ пољобцемъ сауза у једно разстопиле! И аадъ бы теченіе планета' было земно устркиванѣ веселе дѣце — шумъ громова и вулкана шаптаюћи полюбацъ двоє любезны — и водни брегови узмућеногъ мора, ревнива зборъ любови лютость срећесе дѣве. — Кадъ једно чувство цѣлогъ рода човеческогъ срдца оживлявало бы — једанъ помысалъ — све дѣјателне душе — једна рѣчъ — на јвио у-

стнама! Покой! — ова рѣчъ! — вѣчный саузъ! ова мысль! ово сладко, неизречено чувство — Любовь. — И кадъ бы дакле животъ цѣлогъ свѣта, быо вѣчны саузъ у любови, и никогда ненаруши момъ покою! Онда бы повѣсть о раю, видиласе истинна, — помысалъ на у облику човеческому воплотившегсе Сына Божіја — идеа божијегъ оживотвореногъ естества! и грѣхъ и казнь была бы само привидѣнія наше упалѣне фантазіе!

Кадъ бы то было? Но заръ то не може быти? Заръ снови, кои душевный животъ сачинявао, не могу намъ за прорыцанїе безконечне будућности служити, кое се у сѣнковномъ изображенію само представляти дає?

Зашто чувствуемо мы — у лѣнивомъ и веселомъ земнога живота провођеню — теженїе нѣко ћь покою, и потребна за нѣга.

И ње ли величина — неукалјна чувствованія, кое се све у томъ тренутку представля, и као преображенїе нѣко указує, знакъ наше безконечности. Равность и согласије свио чувства' и мыслиј — изображенїе вѣчногъ согласия воздухружја!

Све намъ се онда при томъ тренутку чини благо и добро; ѕрбо смо мы сами очишћени одъ укаља земногъ.

Сви люди єсу моя браћа, онда бы могао цѣломъ свѣту на прси пасти, и выкати: Браћо оставите сваку неправду, оставите лажь, сви за једногъ, и једанъ за све! И кнѧзъ и просякъ єсу ми равни! Свакога бы срећнымъ учинио, и свакій нека се са мномъ радује. Свака лѣпота естества наслажава мое срдце, свагда бы у нѣговомъ отеческомъ нѣдру пребывао, да бы ме росомъ пресладкогъ подкрепљенія и разлађеня ублажио. Я бы хтѣо говорити — но оскудѣвао ми рѣчи. Требало бы да желимъ, но я притяжавамъ толико, да ми нико

кваже не остава, — и желити не могу; ћрбо будућност и прошастје сајжавао се чудесно у једномъ тренутку! Само плакати могу сузе радостнога чувства.

Георгий Стратимировић
Ц. К. Лайтантъ.

ДОПИСЪ.

Новији Садъ. Деветнаестый Априль т. г. (п. р.) мало є рећи: светкованъ є кодъ насъ, као и досадъ, него є прослављени, како скоро не памтимъ. Не зато, што бы су се Србљи и другогъ вѣроисповѣданія подайници срећи свогъ благогъ Монарха, кои є свой рођени данъ опетъ весело дочекао, више садъ, негъ икада срадовали, но што су ињимъ начиномъ безъ вѣшиња оглушавајућегъ шума једнимъ внутренемъ срдца чувствомъ совестно сталности свое среће сматрајући, а понасобъ Србљи узвишеније свога благостоянія и на идућа времена подъ овако Праведнимъ Владѣтелемъ народность свою обезбеђену у огледалу будућности гледећи, благодарностъ свою явными знацима ово у Храму Божијемъ, ово у Магистратуалной Сади, ово у горници Гимпазијалногъ зданія онако овещественили, како є тежко езикомъ изказати, но само душа чувствовати може. Овай Царевъ данъ могао се у смотреню и лепогъ времена и свечаности „царскій данъ“ назвати. — Као обично изъ Магистратуалне Сале ишла су сва собрана Лица Магистратуална и Обшинири у римокатолическу цркву; одгудъ после учинѣногъ Благодаренія сви су подъ предводителствомъ Г. Бирова Франца Ланга у нашу цркву дошли, где є Нјиво Высокопреосвященство Г. Епископъ Георгий Храниславъ священодѣјствовао и Благодареніе за Словомъ о познатомъ Евангелија Тексту „Воздадите Кесарева Кесареви“ заключио. — Затимъ кадъ су ученици овдашићи Гимназијум у цркви песму: „Дай о Боже“! изневали, изъ храма гомилама поврвјо є народъ у горницу Гимназије, где є Г. Лазаръ Лазаревић, Адвокатъ, Професоръ и прослављенији списатељ Србскій, на матерњемъ езику говореномъ словомъ слышатељ

прво съ важностю Дане упознавши, срећу подайника подъ Аустријскимъ благимъ владѣниемъ описавши, добродѣтели обожаногъ Отца Отечества изчисляваюћи, найпосле на срећу Србала прешавъ, либералнога Аустријскога владѣнија, у критичномъ за езикъ добу, за нашу народность настојавање превозносio: у кратко стање нашегъ књижевства и съ њимъ скончана просвѣщеніја изложио, къ болѣмъ напредку ободрио, и Слово са завѣщаніемъ вѣрности и безусловногъ преданія у заповѣди благогъ Монарха заключио. — После изреченогъ Словомъ младеж є Гимназијална певала пѣсму, нарочито за високу ову свечаность одъ Г. Дра Петра Јовановића намѣтнога у Гимназији Директора, сачинију. Цѣло ово царевогъ Дане светкованъ тако є срдца свио слышатеља радостју тронуло и до умиленіја довело, да су јединогласно изъ предречене пѣсме ове рѣчи повторавали:

„О свевишњиј подай Боже!
Нашијемъ краљу да є здравъ,
Да свој народъ дуго може
На путъ среће водит' правъ.

Одъ востока до запада
Громкій нека струн екъ:
Арстријскога є Дома Влада
Вѣрнимъ сын'ма златанъ вѣкъ!!!
Ђ...

ВѢСТИ.

Неготина. 30 Марта. — У селу Копривници једна овца ињакогъ Михаила Н. ојгњиња є 34. т. м. троје јаганџа, и сва три су садъ живи. У селу пакъ Бруснику коза ињакогъ Радоя Радивојевића 22. т. м. ојрила є једно яре са два езыка у једној глави и једни усти, са двѣ стражњице, и са четири ноге на стражњемъ а двѣ на предњемъ трупу и са једномъ на плећима, коя є три папољка имала. Свега дакле имало є ово чудовиште седамъ ногу и живило є само петъ минута.

Брусница. 20 марта. Крава ињакога Павла Нешковића овде є отелна женско тело са двѣ главе на једномъ врату са 4 ока и 3 ува, кое є одма манијкало.

Надрло 15 марта. Једна женска кодъ насъ є дана је родила мртво дјете двоглаво.

(Србске Новине.)

Издаватељ Димитриј Јовановић. (Bastei Gasse Nr. 349)

У ПЕЧТИ словима Баймоловимъ.

вишавала. Царъ безъ свакогъ отлаганя заповеди, изъ найближи предъла рану приносити, и требуюючи раздавати.

Благий владѣтель овай єданипутъ као Лайтнантъ обученъ примѣти многа кола раномъ натоварена, и множину людій, гдј предъ єдномъ кућомъ стое, а то су били Селяни изъ оближны мѣста, кои су предъ врати єдногъ судца на жито чекали. Царъ се заустави, єдногъ отъ ны запыта, што су се ту скучили? Овай му отговори: мы смо Селяни, кои наивећу гладь трпимо, и дошли смо, да жито, коє намъ є милостивъ царъ нашъ поклонію, примимо, али никако неможемо да добываемо, а треба намъ данасъ кодъ куће быти, ћрбо Фамиліје наше одъ глади гину, осамъ сати путовати морамо, и зато смо у великомъ нестерпѣњио. Царъ не далеко отъ себе єдногъ отличнегъ човека видећи, приближи му се, и запыта га, тко є онъ? Я самъ писарь отговори овай. Зашто се ови люди ненамире? Ніемоя кривица Господине, и самъ могъ предпостављеногъ очекивамъ. Царъ се удали, и у окружје Селяна ступивши, више отъ полъ сата запытаваше изъ далека, да види, и да се увѣри, каквый є човекъ тай ныновъ судацъ, и кадъ є изъ усты свю присуствуючи о сировости и безчеловѣчју-нѣговомъ увѣрио се, и кадъ є чуо да се са своимъ гостима забавля, а люди бы може быти до same ноћи суетно на њага чекати морали, зато уђе у собу, гдј велико содружество застане. Тко сте вы упыта га седећи судацъ? Я самъ Лайтнантъ у Царской службы. Чимъ могу Господина Лайтнанта служити? Сотимъ, да ове бѣдне земљедѣлице, кои толико чекаю, намирите. Они могу и дуже чекати! Али они отъ дугогъ времена чекаю, кадъ ће дакле удалѣной кући вратити се? Што се то васть тиче Господинъ Лайтнантъ? Треба човечески поступати, и никогъ

неугнѣтавати. Вашъ моралъ Господинъ Лайтнантъ задржите за себе, я знамъ инта меничинити надлежи, и за то ономъ, когъ се мое дужности нетичу, забранојемъ мени прописе давати. Кадъ є тако Господинъ Судацъ, я вамъ морамъ казати, да се вы у будуще ни за какво званично дѣло, бринути немате. Вами лобезный, окренувши писару, кои є с' ныиме у собу ушао, налажемъ, да ове люде одма намирите, вы сте отъ овогъ часа судацъ, а да бы о моимъ речма болѣ увѣрили се, познайте у мени вашегъ Цара Јосифа, кои неправедне люде, у својој служби нетрпни, ово рекавши изиће, и свое путешествије продужи.

ВЕЛИКОДУШНО ИЗЯСНЕНИЈЕ ЈОСИФА II.

одъ І. Чокерлина.

Кадъ є градъ Будимъ за дозволенѣј молјо, да цару и краљу Мађарскомъ Јосифу II памятникъ подигнути може, овако є великий отечества отацъ отгово рио: кадъ предсужденія искоренѣна, и на мѣсто тога нелестно отечествомљубије и понятије о общемъ благу приведено буде; кадъ свакиј равномѣрно потреби Др жава и нѣномъ безопасно свое приносю; када просвѣщеніје чрезъ поболшана учи лищна заведеніја и чрезъ священическу проповѣдь на све кралѣвства стране рас пространѣно; када благостоянїе умно жењијемъ народа и земљедѣлјемъ на већиј степенъ подигнуто; кадъ отношеніје владѣтелјво са поданическимъ и поданическо са владѣтелскимъ тѣснѣј сојежено; кадъ радиность и художество у це лой монархији, као што се надамъ, про цвѣтало буде, онда ћу достојанъ быти, да ми се памятникъ подигне.

ПРЕГЛЕДЪ ЛИТЕРАТУРЕ.

Србске.

Србскій Лѣтописъ за год 1843 часть перва. Учредникъ Іоанинъ Субботичъ С. С. Н. И. и Филос. и Св. Права Докторъ, Заклѣтый Кралѣв. Унг. Адвокатъ, Сл. Факультета Философ. при Универ. Пешт. Членъ коллежный.

По важности предмета судећи можемо рећи, да је споменута частица летописа пуна драгоценности народны, пуна сокровината како народа србскогъ воособъ, тако и изтраживанія и испитиванія славенски ствариј вообщте, и да је између садашњиѣ и пређашњиѣ уредбе та и то грудна разлика, што у садашњиѣ летопису предмети су по већој части за учену класу Србаља; у пређашњима пакъ више је за увеселеніе, нежели за користь налазило се; — у садашњиѣ трудолюбје Г. Учредника свуда се слај, у пређашњима пакъ гдикоја преведена песмица очи заслепливаше. — Кадъ летописъ готово самимъ трудомъ Г. Учредника у томъ степену савршенства Србству се у руке дає: да у комъ бы степену савршенства онда излазио, кадъ бы и Светићъ, Стенћъ, Петрановићъ, Стаматовићъ и други отлични списатељи наши у њѣга умотворја своя прилагали? Заниста, овимъ бы начиномъ двогубу користь добыли: прво бы среће имали више пренумеранта, дакле и књижевство бы се по већемъ кругу распрострло; друго съ тимъ бы оне (гдикоје) наше књижевнике, кои на душевнимъ слабостима пате (болую), побудили, да и они у ово коло ступе; јръ предбройници бы се умложили, и они бы се кодъ више ини прославили (!) — — Што се јзыка тиче, онъ бы могао чистији быти, особито у призренју превода, у комъ је на више места свойство немачкогъ језика задржано, као: я остављамъ васъ, за вратитисе (стр. 111); у овукатегорију спада и: видјо самъ га пролазити, чуо самъ га и свати. — Глаголь жетнути има у садашњиѣ времену: жетне а не жете (121 и 128); јръ жете долази одъ места, а жетне одъ жетнути, као и: сметенъ одъ смети; сметнутъ (збаченъ съ престола) одъ сметнути. — Кадъ је суштствително (субјектъ) рода мужкогъ, онда и глаголъ (предикатъ) мора быти у мужкомъ роду, ја субјектъ и женскогъ рода има оконченије; и тако је погрешно оно на стр. 61: краља допрatinivше Велможе, кое маџу буду предане, кое пакъ као заробљеници у Азіју отправљение, место: предани, отправљни. — Што се пакъ ортографије тиче, о

ићномъ савршенству найбољѣ бы онай могао судити, кои ништа друго србски не зна, него само читати; не верујемо да бы се могао наћи учитељ, кои бы га обавестио, како неке речи, кое се єднимъ и истымъ словима пишу, другчије треба изговарати: да негди дъ значи: ђ, а негди д, као: предье и садъ; тако исто како тъ на некимъ местима изговара се као ђ, а на некимъ као т, као: веть, петь, петь (едно значи пећь а друго петь). Свакиј, кои се иволе што у овој ствари разумева, мора признати, да је ортографија, којомъ се Матица С. служи, врло несавршена и то безъ нужде. — Кадъ је тела Матица С. за себе особиту ортографију имати, то баремъ да је такову избрала, кое недостатци не бы свакомъ у очи упости могли; тымъ више, што мы готово слепо оно примамо, што одъ М. С. излази; јръ се о њој већ напредъ и то доста основано мысли, да она, као књижевно Друштво и органъ народне просвете у свакемъ ономъ што се на благо обште односи, а особито што напредку и развитку нашегъ књижевства служи, мора и треба да се разумева.

Н.

ТРГОВАЧКЕ ВѢСТИ.

Ђуръ. 15 Априла. Ове неделѣ држанији тргъ у малој са трговини средић, у великој особито добро испао. Цена у Бечкој вр. била је: једињ паръ средњи конј за теретъ одъ 300-400 фр.; лешни 600-1000 фр. конъ за земљоделце 120-200 фр.; теглећи волови 150-220; дебели волови 250-320; теле одъ године 25-35 фр.; младо теле 15-20 фр.; угено свинче одъ 100 фунтиј 45 фр.; 100 фунт. свинеће сланине 60-65 фр.; накаћена сланина 55-90 фр.; говеђа масти 80 фр.; паръ волуйске коже 60-65 фр.; кравије коже 40-45 фр.; конјске коже 12-16 фр.; телене $4\frac{3}{4}$ - $5\frac{1}{4}$, овчије $2\frac{3}{4}$ - $3\frac{3}{4}$, ягњиће коже $1\frac{1}{2}$ - $2\frac{1}{4}$ фр. — Цена ране у нешто са спала. Чисто жито 4 фр. 15 кр. до 4 фр. 30 кр.; средњи 4-4 фр. 12 кр.; лошче 3 фр. 18 кр. до 3 фр. 36 кр.; ража 3 фр. 12 кр. — 3 фр. 24 кр.; јчамъ 2 фр. 42 кр. — 3 фр.; пасуль 8 фр.; грашакъ 12 фр.; сочиво 10 фр. б. вр. пожун. меровъ.

ПУТЬ ПО СВЕТУ.

Лондонски листови јављају, да је при последњемъ земљотресенју у северној Индији некогъ острива, кое ни је тако знатанъ био, сасвимъ нестало.

По точномъ прегледу метеорологични сматраја у Бамбургу 43 године налазе се само 5 столе-

ка, коя су тако ленъ и сувъ Мартъ имала као садашнији, спречъ 1802, 1803, 1808, 1811 и 1824. Затимъ увекъ долази плодоносна година.

Прошасте године у Берлину је 50 Испанитија покрштено. То је најлакшији начинъ еманципацији се (ослободити).

У „Аугсбургскимъ общимъ новинама“ одъ 23 Апр. п. р. свуда разпространјена вѣсть, као да је кнезъ Милошъ капитале, кое је кодъ Барона Сине положио, натрагъ узео, за неистиниту се проглашио.

СМЕСИЦЕ.

(Несрећа једне Фамилије.) Маћија једна мрзаше на сына мужевља, отъ прве жење рођена, коя мрзостъ наследногъ сына огорчаваше, зато је онъ свагда врећати усукивао се. Маћија стварь до тога доведе, да је отацъ прворођеногъ сына изъ куће изгнао, кој је при отходу Маћији претио, да ће је после смрти отчине изъ свогъ притежања истерати. За предупредити његово највеће даню и ноћу трудила се, да свогъ мужа склони за живота цело притежање млађемъ отъ ње рођеномъ сину да препише, кое и буде. Старај синъ то чујоћи, ходаше очајанъ по шуми, најпосле роди се у њему мысалъ, да млађегъ брата иди маћију или самогъ отца убије. Найпосле отважи се да се маћији освети и хотећи ју пробости, буде ухваћенъ и у затворъ баченъ. Да бы каштигу избегао, зада себи смрть у тавници. После три недеље дане падне млађи синъ подъ ноге неуки коња, и люто погаженъ умре. Отацъ у туги своје жалости мало затимъ у вѣчностъ премине. Маћија грижомъ совѣсти мучена паметъ изгуби — сви дакле несрѣћно прођу.

(Высина је свагда опасна.) Французски Генералъ Херинъ проводећи свою подручну колону преко опасније мѣста, световао је војнике, да буду мужествени и терпѣљиви. Гардистъ је данъ храбросћу отличанъ, рекне му продрзљиво: Лако је вама Г. Генералъ говорити, вы седите на добромъ коњу, а мы сви пѣшачимо. При овимъ речима сиђе се Генералъ съ коња и заповѣди Гардисти на њега сѣсти; овай ће хотѣо, но па заповѣсть морао је. После неколико минута пукне пушка изъ оближећа чбуна и њега згоди. Видите,

рекне Генералъ, да је високо мѣсто свагда опасно.

I. Чокерланъ.

(Верностъ војничка) Позната је повестница оноћ рускогъ војка, когъ је при некомъ великомъ потопу, заједно са стражаромъ вода са собомъ зграбила; но зато онъ опетъ покрай све ове опасности, смотрившъ свогъ цара презентирао ју је. — Овако постојанство показао је јоштъ једанъ руски војникъ, кој при пожару једне капеле, на улазку стражу чуваше. Кадъ већъ могли свештеници, са црквенимъ посуђемъ одъ пожара бежећи, поредъ њега пролазише, задржа онъ једногъ одъ њих и замоли, да му последњи благословъ даде. Свештеникъ му на то рече, да гледи јданъ, да свой животъ што пре спасе. „Али я морамъ јоштъ [на] стражи остати“ рече војникъ „ербо јоштъ ни су дошли, да ме измену“. Свештеникъ му кратакъ благословъ даде, и побеже што пре може одавде, вичући, да треба стражу изменути. Али у буни великој не чуше гласъ овогъ, и војникъ оставши на стражи, здравъ, читавъ изгоре

ХОДЪ НОВАЦА НА БЕЧКОЙ БЕРЗИ.

15 Април. 1843.

Сребро.

Метал..	са 5%	на сто	109 $\frac{3}{4}$
„	„ 4%	„ 100 $\frac{1}{4}$	
„	„ 3%	„ 77	
Залъмъ одъ т. 1838.		„ 282 $\frac{1}{2}$	
” ” ” ” ”		„ 707	
Езикације комадъ.		„ 1630	
Естерхазинъ Лосъ.		„ 53	
Царски дукати.		„ 102	

Цена ране 16 Априла на Пешт. піацы
Пешт. меровъ, грош. б. вр.

	найб.	сред.	лош.
Чисто жито	120	—	140
Наполица	100	—	108
Ражъ	85	—	90
Чамъ.	70	—	74
Зобъ	60	—	63
Кукурузъ	—	—	96

Станъ дунава.

12 Април. 7. 9. 0''. 16 Април.
8. 1. 6''. (надъ о.)

Издавателъ Димитрий Јовановићъ. (Bastei Gasse Nr. 349)

У ПЕШТИ словима Баймеловимъ.